

«Beck i Venus» de Luka Jeane Smythe

Relat guanyador del concurs [«Imagina un amor»](#) en la categoria de 12 a 15 anys de l'edició 2019.

El final de l'estiu havia arribat i ja era hora de tornar a casa, s'havia passat tot l'estiu viatjant i ja tenia ganes de tornar a ser a casa rodejada dels meus amics i amigues i de la meua família. El tren avançava a 160 km/h i mentrestant aprofitava el temps per acabar d'escriure el meu diari de viatge, havia d'incloure els últims successos, com per exemple el que gairebé no arribo a agafar el tren per culpa d'unes ovelles tossudes que havien decidit plantar-se al bell mig de la carretera. De sobte, el tren va fer un sotrac que indicava que havíem arribat a l'última parada abans de la de final de trajecte. No va pujar gaire gent, però per la meua sorpresa, va pujar una noia que em va cridar l'atenció, portava els cabells curts i de color castany i tenia uns ulls verds intensos que mostraven una mirada curiosa. Es va asseure davant meu, de cara a mi, i em va dedicar un gran somriure, tot seguit es va presentar. Es deia Venus i tenia 23 anys, un més que jo, i resulta que es mudava a la gran ciutat per treballar a una llibreria. Durant la resta del viatge vam seguir xerrant i quan el tren ja entrava a l'estació, vam intercanviar els números de telèfon per poder mantenir el contacte. La veritat és que aquella noia tenia alguna cosa que despertava un sentiment inquietant a dins meu, que no havia sentit des de feia temps.

Al matí següent de la meua arribada, vaig decidir enviar-li un missatge a aquella noia que m'havia captivat el cor des del primer segon, per proposar-li la idea d'anar a fer un cafè juntes aquella tarda, només volia saber si allò que sentia era amistat o alguna cosa més i ho acabaria descobrint. La tarda que vam quedar, vam anar a prendre un cafè a un local tranquil del centre i vam congeniar molt bé, jo li vaig explicar que estava intentant dedicar-me a l'escriptura, però que de moment només havia aconseguit publicar històries curtes al diari local. Després vam prendre unes copes a casa meua i vam acabar la nit donant-nos un petó intens als llavis, davant el meu portal, en un dels carrers més transitats de Londres. Aquell petó va ser el primer de molts altres.

La nostra relació va ser curta però intensa, els sis mesos que vaig passar amb la Venus es podrien considerar els millors de la meua vida. Sempre estàvem juntes, ho compartíem tot i no hi havia ni un sol secret entre nosaltres. Els meus records preferits, són aquells de quan seiem l'una al costat de l'altre al sofà, sota una manta i ella llegia i jo escrivia, mentre la llar de foc cruixia i cremava la llenya a poc a poc, era el nostre moment.

Mai no oblidaré el dia que vam deixar la relació perquè ella marxava a l'estranger i no ens vàiem capaces de superar una relació a distància. Mentre ella m'explicava que marxava, vaig mantenir-me ferma, però just quan va acabar de pronunciar l'última paraula, el meu petit cor de porcellana es va esmicolar en mil bocins.

Durant els dos primers mesos després de la ruptura, vam seguir enviant-nos missatges, però allò es va acabar, el dia que ella em va explicar que havia començat una relació amb un altra noia i que volia que jo fes el mateix, que sempre m'estimaria però que tot i això havíem de tirar cap endavant.

Aquella mateixa nit després de rebre el missatge em vaig ficar a la dutxa i vaig deixar que les gotes d'aigua amb aroma de vainilla llisquessin lentament pel meu cos esvelt i delicat mentre que, les llàgrimes que brollaven dels meus ulls, es colaven per la comissura dels meus llavis fins i rosats, deixant-me un regust

salat a la punta de la llengua. Mentre sortia de la dutxa, els meus cabells pèl-rojos queien ondulats per les meves espatlles, deixant que les últimes gotes d'aigua regalimessin cos avall. El propòsit d'aquella dutxa relaxant era oblidar-me d'ella, dels seus ulls verds, dels seus llavis amb un gust dolç i de la seva personalitat rebel i misteriosa. En canvi seguia sense poder treure-me-la del cap i el seu nom no parava de donar voltes i voltes al meu cervell, Venus...

Sis mesos després de la ruptura, ella va enviar-me un missatge dient que tornava a viure a Londres i que volia quedar per fer un cafè. Hi havia una part del meu cos que em deia que no hi anés, però no podia resistir-me a tornar-la veure. El primer que vam fer quan les nostres mirades es van creuar a la cafeteria va ser submergir-nos en una forta abraçada, seguida d'un petó que sense necessitat de paraules, indicava que aquella relació que feia temps havia deixat de funcionar, tornava a estar en marxa. Tornàvem a ser Beck i Venus, la parella de nòvies, però també les millors amigues inseparables.